

[Finansministeren]

altid har været sådan, at en regering bestræber sig på at få sit finanslovsforslag igennem.

Jeg vil godt i forbindelse med de forslag, fru Ingerlise Koefoed gjorde om uddannelsen af kvinderne og mulighederne for at gøre en særlig indsats for de arbejdsløse blandt kvinderne, sige, at det jo er et punkt, vi har beskæftiget os ganske stærkt med i de beskæftigelsesplaner, vi har gennemført, at det er en af de ting, der konkret er nævnt, også i forhold til videreførelsen af beskæftigelsesplanen, hvortil der er afsat 4½ mia kr. på årsbasis.

Jeg har noteret mig hr. Bilgrav-Nielsens udtalelser om nogle af de elementer, regeringen har haft med i sine ønsker om opfyldelse af sparemålet. Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger hertil, det gjorde jeg forleden dag.

I fortsættelse af hr. Bolvigs udtalelser om u-landsbistanden vil jeg sige, at der altså ikke er tale om en nedskæring. Når hr. Bolvig taler om, at vi ikke vil opretholde u-landsbistanden, så kan jeg sige, at vi mere end opretholder u-landsbistanden også i 1980. Det er regeringens indstilling, at vi ikke bare skal opretholde u-landsbistanden, men at den også skal stige år for år, som den har gjort til og med 1980.

Jeg kan ikke være enig med hr. Bilgrav-Nielsen i, at der ikke vil komme besparelser på forsvarsbudgettet i 1980. Der vil komme den besparelse på 100 mill. kr., som vi har talt om, og det påvirkes ikke af de bemærkninger, der blev gjort her fra talerstolen i tirsdags.

Hr. Bilgrav-Nielsen var inde på den tanke, at vi skulle etablere et særligt organ til at anvise besparelser. Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om det i dag, men jeg vil godt sige, at det er svært, tror jeg, for alle, uanset hvem vi sætter til at lave et oplæg til os, at gøre dette fuldstændig apolitisk. Der er ikke nogen, der kan løse denne opgave, uden at der i udspillet selvfølgelig vil ligge en vurdering, en holdning, til de ting, der vil blive resultatet.

Jeg tror, vi er nødt til at sige til os selv og til hinanden, at den opgave, der ligger med at prioritere de offentlige udgifter, er en opgave, som er pålagt os som valgte medlemmer af folketinget, og det er en opgave, hvor regeringen har et særligt ansvar. Vi er indstillet på at leve op til dette ansvar fra regerin-

gens side, og jeg håber, at det kan ske i et samarbejde med folketinget, men jeg tror, at opgaven er vores, og at vi skal bestræbe os for at løse den selv.

Til hr. Arne Melchior har jeg heller ikke mange bemærkninger. Jeg er enig i nogle af de generelle betragtninger, hr. Arne Melchior var inde på omkring de problemer, vi står over for i forhold til de problemer, mange andre lande står over for. Jeg var glad for hr. Arne Melchiors betragtninger omkring dette med også at påtage sig ansvaret for at sikre dækning.

Til hr. Steen Folke skal jeg sige, at disse fremskrivninger til 1983, som hr. Steen Folke refererede til, jo bygger på den forudsætning, at der ikke bliver foretaget mere end det, der ligger i de forslag, der er gennemført, i finansloven og i den seneste fremskrivning med tilføjelse af de forslag, vi forventer gennemført i morgen. Men jeg har sagt her i dag, og vi har sagt det i forbindelse med budgetredegørelsen, at det ikke kan være situationen. Der må også i de følgende år foretages sådanne økonomisk-politiske foranstaltninger, at vi år for år forbedrer vores situation.

Der er stadig væk ikke tale om nedskæring. Vi er i en situation, hvor de kommunale udgifter stiger med 3 pct. i 1980 i realvækst. Statens udgifter stiger kun ganske svagt, omkring ½ pct., men det må ses også i sammenhæng med, at der for det private forbrug sker en betydelig reduktion i 1980.

Jeg skal til hr. Flygaard gøre den bemærkning, at den tabel, der var indeholdt i det svar, hr. Flygaard refererede til, også er indeholdt i det materiale, jeg har omdelt til folketingets medlemmer i dag, således at det også er til rådighed i de videre overvejelser for alle folketingets medlemmer.

Jeg er også enig med hr. Flygaard i, at vi ikke kan spare os gennem den nuværende krise. Det, som jeg har lagt vægt på i mine indledende bemærkninger, er, at vi hele tiden skal være opmærksom på de samlede udgifter. Vi skal hele tiden være opmærksom på de udgifter, der måske ikke er lige så nødvendige som den dag, ordningerne blev gennemført. Det skal vi være for at sikre, at vi får løst de tunge problemer, vi har med underskuddene på betalingsbalancen, på statsbudgettet og i forhold til vores beskæftigelsessituation.